

9. At-Taubah

Källa: Introduktion till Koranstudier
Författare: Syed Abul A'la Mawdudi

9. At-Taubah / Al-Bara'ah

Namn

Denna sura är känd under två namn: **At-Taubah** och **Al-Bara'ah**. Den kallas **At-Taubah** eftersom den förklarar naturen av *taubah* (ånger/omvändelse) och nämner villkoren för dess acceptans (vers 102, 118). Det andra namnet **Bara'ah** (Frikallelse / Release) är taget från surans första ord.

Varför utelämnas Bismillah

Detta är den enda suran i Koranen som inte inleds med *Bismillah*. Även om kommentatorerna har gett olika förklaringar är den korrekta den som Imam Razi har gett: nämligen att den helige Profeten själv **inte dikterade** *Bismillah* i början av denna sura. Därför lade följeslagarna inte till den, och deras efterföljare följde dem. Detta är ytterligare ett bevis på att största omsorg har lagts på att bevara Koranen intakt, så att den förblir i sin fullständiga och ursprungliga form.

Diskurser och uppenbarelseperioder

Denna sura består av tre diskurser:

1. Första diskursen (vers 1–37)

Den uppenbarades i Dhu al-Qa'dah år 9 e.H. eller däromkring. Eftersom ämnets vikt krävde att det tillkännagavs under Hajj, sände den helige Profeten Hadrat 'Ali för att följa efter Hadrat Abu Bakr, som redan hade rest till Makkah som ledare för pilgrimerna. Han instruerade Hadrat 'Ali att framföra diskursen inför representanter från de olika arabiska klanerna, för att informera dem om den nya politiken gentemot *mushrikerna*.

2. Andra diskursen (vers 38–72)

Den sändes ned i Rajab år 9 e.H. eller strax före detta, när den helige Profeten höll på att förbereda sig för Tabuk-expeditionen. I denna diskurs uppmanades de troende att aktivt delta i *jihad*, och de som höll sig tillbaka blev kraftigt tillrättavisdade för att de undanhöll sin rikedom och tvekade att offra sina liv i Allahs väg — på grund av hyckleri, svag tro eller försumlighet.

3. Tredje diskursen (vers 73–129)

Den uppenbarades vid Profetens återkomst från Tabuk. Vissa delar av denna diskurs sändes ned vid olika tillfällen under samma period och sammanställdes senare av den helige Profeten i suran enligt inspiration från Allah. Detta orsakade ingen avbrott i sammanhanget, eftersom alla delarna behandlade samma ämne och tillhörde samma serie av händelser.

Denna diskurs varnar hycklarna för deras onda gärningar och tillrättavisar de troende som hade stannat kvar och inte deltagit i Tabuk-expeditionen. Efter att ha tagit dem i upptuktelse förlåter Allah sedan de sanna troende som av olika skäl inte hade deltagit i *jihad* i Allahs väg.

Kronologiskt borde den första diskursen ha kommit sist; men eftersom den är den viktigaste av de tre i fråga om ämnesinnehåll placerades den först i den slutliga sammanställningen.

Historisk bakgrund

Låt oss nu betrakta den historiska bakgrunden till suran.

De händelser som behandlas i denna sura inträffade **efter Hudaybiyyah-fördraget**. Vid den tiden hade **en tredjedel av Arabien** kommit under islams inflytande, och islam hade etablerat sig som en stark, välorganiserad och civiliserad islamisk stat.

Fördraget gav ytterligare möjligheter för islam att sprida sitt inflytande i den relativt fredliga atmosfär som skapats.

Efter detta fördrag inträffade två händelser som ledde till mycket viktiga resultat:

1. Erövringen av Arabien

Den första var **Arabien erövring**.

Den helige Profeten kunde sända missioner till olika klaner för att sprida islam. Resultatet blev att islam under en period av endast två år blev en sådan makt att den gamla ordningen av "okunnighet" kände sig maktlös inför den.

Så mycket att de mest fanatiska elementen bland Quraysh blev så förbittrade att de bröt fördraget för att möta islam i en avgörande strid.

Men den helige Profeten agerade snabbt efter fördragsbrottet, så att de inte skulle få möjlighet att samla styrka. Han gjorde en plötslig invasion av Makkah i Ramadan år 8 e.H. och erövrade staden.

Även om denna erövring bröt ryggraden på okunnighetens ordning, gjorde den ändå ett nytt försök att angripa islam på slagfältet vid **Hunayn**, vilket blev dess dödsstöt.

Klanerna Hawazin, Thaqif, Nasr, Jushm och andra samlade sina styrkor för att krossa den reformatoriska revolutionen, men misslyckades totalt.

Nederlaget för "okunnigheten" vid Hunayn banade vägen för att göra hela Arabien till **Dar al-Islam** (Islams område). Resultatet blev att knappt ett år efter Hunayn hade större delen av Arabien kommit in i islams famn, och endast några få anhängare av den gamla ordningen fanns kvar i landets avlägsna hörn.

2. Tabuk-expeditionen

Den andra händelsen som gjorde islam till en formidabel makt var **Tabuk-expeditionen**, som blev nödvändig på grund av provocativa

aktiviteter från de kristna som bodde inom eller nära Romarrikets gränser i norr.

Den helige Profeten marscherade därför djärvt med en armé på trettio tusen mot romerskt territorium, men romarna undvek konfrontation. Resultatet blev att Profetens och islams makt ökade mångfaldigt, och delegationer från hela Arabien kom till honom efter hans återkomst från Tabuk för att erbjuda sin trohetsed och lydnad.

Koranen beskriver denna triumf i Sura An-Nasr: *”När Allahs hjälp kom och segern blev vunnen, och du såg människorna gå in i Allahs religion i stora skaror...”*

Bakgrunden till Tabuk-expeditionen

Tabuk-expeditionen var resultatet av en konflikt med Romarriket som hade börjat redan före erövringen av Makkah.

En av de missioner som sändes ut efter Hudaybiyyah besökte klanerna i de norra områdena nära Syrien. Majoriteten av dessa människor var kristna och stod under romerskt inflytande.

I strid med alla principer i den allmänt accepterade internationella rätten dödade de **femton medlemmar** av delegationen nära en plats som kallades **Dhat al-Talah** (eller Dhat al-Itlah). Endast Ka’b bin ‘Umair al-Ghifari, delegationens ledare, lyckades fly och rapportera den tragiska händelsen.

Dessutom hade **Shurahbil bin ‘Amr**, den kristne guvernören i Busra, som stod direkt under den romerske kejsaren, också dödat **Harith bin ‘Umair**, den helige Profetens ambassadör som hade sänts till honom i ett liknande uppdrag.

Dessa händelser övertygade den helige Profeten om att en kraftfull åtgärd borde vidtas för att göra området intill Romarriket säkert och tryggt för muslimerna. Därför sände han, i månaden Jumada al-Üla år 8 e.H., en armé på tre tusen man mot den syriska gränsen.

När denna armé nådde området nära Ma’an fick muslimerna veta att **Shurahbil** marscherade med en armé på **hundra tusen** för att strida mot dem, och att kejsaren, som själv befann sig i Hims, hade sänt ytterligare en armé bestående av **hundra tusen soldater** under sin bror **Theodore**.

Men trots sådana skrämmande nyheter marscherade den modiga lilla

gruppen av muslimer fram utan fruktan och mötte Shurahbils stora armé vid **Mu'tah**. Och resultatet av denna konfrontation — där muslimerna kämpade mot överväldigande odds (förhållandet mellan arméerna var 1:33) — var mycket gynnsamt, för fienden misslyckades fullständigt med att besegra dem.

Detta visade sig vara mycket hjälpsamt för islams spridning. Som ett resultat vände sig de araber som levde i ett tillstånd av halv-självständighet i Syrien och nära Syrien, samt klanerna i Najd nära Irak som stod under det iranska rikets inflytande, mot islam och antog det i tusental.

Till exempel kom folket från **Banu Sulaym** (vars ledare var 'Abbas bin Mirdas al-Sulami), **Ashja'**, **Ghatafan**, **Zubyan**, **Fazarah** och andra in i islams famn vid samma tid.

Framför allt antog **Farwah bin 'Amr al-Juzami**, befälhavare över de arabiska styrkorna i Romarriket, islam vid denna tid och genomgick en prövning av sin tro på ett sätt som fyllde hela området med förundran.

När kejsaren fick veta att Farwah hade antagit islam befallde han att Farwah skulle arresteras och föras till hans hov. Då sade kejsaren till honom:

”Du måste välja en av två saker: Antingen överger du din islam och vinner din frihet och din tidigare rang, eller så förblir du muslim och möter döden.”

Han valde lugnt islam och offrade sitt liv för sanningens skull.

Det är inte förvånande att sådana händelser fick kejsaren att inse farans natur som hotade hans imperium från Arabien. Därför började han år 9 e.H. göra militära förberedelser för att hämnas den förolämpning han hade lidit vid Mu'tah. Ghassaniderna och andra arabiska hövdingar började också samla arméer under honom.

När den helige Profeten — som alltid höll sig väl underrättad även om de minsta saker som kunde påverka den islamiska rörelsen positivt eller negativt — fick kännedom om dessa förberedelser, förstod han genast deras innebörd. Därför beslutade han utan minsta tvekan att kämpa mot kejsarens stora makt.

Han visste att minsta tecken på svaghet skulle leda till rörelsens totala nederlag, eftersom den vid denna tid stod inför **tre stora faror**:

1. Den döende makten av "okunnighet"

Den gamla ordningen av *jahiliyyah*, som nästan hade krossats på slagfältet vid Hunayn, kunde återuppstå.

2. Hycklarna i al-Madinah

De som alltid letade efter en möjlighet att skada islam kunde utnyttja situationen maximalt. De hade redan förberett sig för detta och hade genom en munk vid namn **Abu 'Amir** skickat hemliga meddelanden om sina onda planer till Ghassans kristne kung och till kejsaren själv. Dessutom hade de byggt en moské nära al-Madinah för att hålla hemliga möten för detta syfte.

3. Ett direkt angrepp från kejsaren

Kejsaren hade redan besekrat Iran — den andra stora makten vid denna tid — och fyllt de angränsande områdena med fruktan.

Det är uppenbart att om dessa tre element hade fått möjlighet att agera samordnat mot muslimerna, skulle islam ha förlorat den kamp som det nästan hade vunnit.

Det är därför den helige Profeten i detta fall gjorde en **öppen deklARATION** om att förbereda sig för en kampanj mot Romarriket — ett av världens två största imperier vid den tiden.

Deklarationen gjordes trots att alla yttre omständigheter talade emot ett sådant beslut:

- Det rådde **hungersnöd** i landet
- De länge efterlängtrade skördarna var på väg att mogna
- Den brännande hettan i den arabiska sommaren var som värst
- Det fanns inte tillräckligt med pengar för förberedelser i allmänhet
- Och inte heller för utrustning och transport i synnerhet

Men trots dessa hinder, när Allahs Sändebud insåg situationens brådska, tog han detta steg — ett steg som skulle avgöra om Sanningens mission skulle överleva eller gå under.

Det faktum att han gjorde en **öppen deklARATION** om förberedelser för en

kampanj mot Syrien och Romarriket visar hur viktigt detta var, eftersom det stred mot hans tidigare praxis. Vanligtvis tog han alla försiktighetsåtgärder för att inte avslöja i förväg vilken riktning han skulle gå eller vilken fiende han skulle attackera; ja, han lämnade inte ens al-Madinah i kampanjens riktning.

Alla parter i Arabien insåg fullt ut de allvarliga följderna av detta avgörande beslut. Resterna av dem som älskade den gamla ordningen av "okunnighet" väntade oroligt på resultatet av expeditionen, för de hade satt alla sina förhoppningar till att islam skulle besegras av romarna.

Hycklarna betraktade det också som sin sista chans att krossa islams makt genom ett internt uppror, om muslimerna skulle lida nederlag i Syrien. Därför hade de utnyttjat moskén som de hade byggt för att smida sina planer, och de hade använt alla sina knep för att göra expeditionen till ett misslyckande.

På den andra sidan insåg de sanna troende också fullt ut att ödet för den rörelse som de hade ansträngt sig för i 22 år nu hängde i vågskålen. Om de visade mod vid detta kritiska tillfälle skulle dörrarna till hela den yttre världen öppnas för rörelsens spridning. Men om de visade svaghet eller feghet, skulle allt arbete de hade gjort i Arabien gå upp i rök.

Det var därför dessa älskare av islam började göra entusiastiska förberedelser för expeditionen. Var och en försökte överträffa den andre i att bidra till utrustningen för den.

- Hadrat 'Othman och Hadrat 'Abd al-Rahman bin 'Awf gav stora summor pengar.
- Hadrat 'Omar bidrog med hälften av livets inkomster.
- Hadrat Abu Bakr gav hela livets inkomster.

De fattiga följeslagarna låg inte efter, utan gav vad de kunde tjäna genom sitt arbete, och kvinnorna gav ifrån sig sina smycken.

Tusentals frivilliga, fyllda av önskan att offra sina liv för islam, kom till den helige Profeten och bad att arrangemang skulle göras för vapen och transport så att de kunde ansluta sig till expeditionen. De som inte kunde få dessa medel fällde tårar av sorg; scenen var så gripande att den gjorde den helige Profeten bedrövad över att han inte kunde beväpna dem.

Kort sagt blev detta tillfälle en **provtouchstone** för att skilja en sann troende från en hycklare. Ty att stanna kvar från expeditionen innebar att

en persons relation till islam var tvivelaktig.

Därför, närhelst någon stannade efter under resan till Tabuk, brukade den helige Profeten, när han informerades, spontant säga:

”Lämna honom. Om det finns något gott i honom, kommer Allah att åter förena honom med er; och om det inte finns något gott i honom, tacka då Allah för att Han befriade er från hans onda sällskap.”

Kort sagt marscherade den helige Profeten mot Syrien i Rajab år 9 e.H. med trettio tusen kämpar för islams sak. De förhållanden under vilka expeditionen genomfördes kan bedömas av det faktum att antalet kameler var så litet att många var tvungna att gå till fots och vänta på sin tur, eftersom flera måste rida samtidigt på varje kamel. Därtill kom den brännande ökenhettan och den akuta vattenbristen.

Men de belönades rikligt för sin fasta beslutsamhet, sin uppriktiga hängivenhet till saken och sin uthållighet inför dessa stora svårigheter och hinder.

När de anlände till Tabuk fick de veta att kejsaren och hans allierade hade dragit tillbaka sina trupper från gränsen och att det inte fanns någon fiende att strida mot. Således vann de en **moralisk seger** som ökade deras prestige mångfaldigt — och det utan att en enda bloddroppe spillts.

I detta sammanhang är det viktigt att påpeka att den allmänna bild som historiker ger av Tabuk-expeditionen inte är korrekt. De återger händelsen som om nyheten om romarnas truppsamling vid den arabiska gränsen i sig var falsk.

Faktum är att kejsaren hade börjat samla sina arméer, men den helige Profeten hann före honom och anlände till platsen innan han kunde göra fullständiga förberedelser för invasionen. Därför, i tron att ”försiktighet är den bättre delen av tapperhet”, drog han tillbaka sina arméer från gränsen.

Han hade inte glömt att tre tusen kämpar för islams sak hade gjort hans hundratusenhövdade armé maktlös vid Mu'tah. Han kunde därför inte, ens med tvåhundra tusen man, våga strida mot en armé på trettio tusen — och dessutom under den helige Profetens egen ledning.

När den helige Profeten fann att kejsaren hade dragit tillbaka sina styrkor från gränsen, övervägde han frågan om det var värt att marschera in i syriskt territorium eller att stanna vid Tabuk och omvandla den moraliska segern till politisk och strategisk fördel.

Han valde det senare och gjorde ett uppehåll på tjugo dagar vid Tabuk.

Under denna tid utövade han påtryckningar på de små stater som låg mellan Romarriket och den islamiska staten och som då stod under romerskt inflytande. Han kuvade dem och gjorde dem till tributpliktiga under den islamiska staten.

Till exempel underkastade sig följande kristna hövdingar och gick med på att betala jizyah till den islamiska staten i al-Madinah:

- **Ukaidir bin 'Abd al-Malik al-Kindi** av Dumat al-Jandal
- **Yuhanna bin Dubah** av Aylah
- Hövdingarna av **Maqna, Jarba'** och **Azruh**

Som ett resultat av detta utsträcktes den islamiska statens gränser ända fram till Romarriket, och majoriteten av de arabiska klaner som tidigare hade använts av kejsaren mot Arabien blev nu muslimernas allierade mot romarna.

Framför allt gav denna moraliska seger vid Tabuk muslimerna en gyllene möjlighet att stärka sitt grepp om Arabien innan de gick in i en lång konflikt med romarna. Ty den bröt ryggen på dem som fortfarande hade hoppats att den gamla ordningen av "okunnighet" skulle återuppstå i en nära framtid — vare sig de var öppna anhängare av *shirk* eller hycklare som dolde sin *shirk* under islams täckmantel.

Majoriteten av sådana människor tvingades av omständigheterna att gå in i islams famn och åtminstone göra det möjligt för sina efterkommande att bli sanna muslimer.

Efter detta återstod endast en svag och impotent minoritet av anhängarna av den gamla ordningen, men den kunde inte stå i vägen för den islamiska revolution som Allah hade sänt Sin Sändebud för att fullkomna.

Periodens problem

Om vi håller den föregående bakgrunden i åtanke kan vi lätt förstå vilka problem som konfronterade gemenskapen vid den tiden. De var: (1) att göra hela Arabien till ett fullständigt *Dar al-Islam*, (2) att utsträcka islams

inflytande till de angränsande länderna, (3) att krossa hycklarnas ständiga stämplingar, och (4) att förbereda muslimerna för *jihad* mot den icke-muslimska världen.

Nu när administrationen av hela Arabien hade kommit i de troendes händer och alla motstående krafter hade blivit maktlösa, var det nödvändigt att göra en tydlig deklaration av den politik som skulle antas för att göra landet till ett fullständigt *Dar al-Islam*. Därför vidtogs följande åtgärder:

1. Avskaffande av alla fördrag med mushrikerna

En tydlig deklaration gjordes att alla fördrag med *mushrikerna* avskaffades och att muslimerna skulle befrias från sina fördragsförpliktelser gentemot dem efter en respit på fyra månader (vers 1-3). Denna deklaration var nödvändig för att fullständigt rycka upp livssystemet baserat på *shirk* och göra Arabien uteslutande till islams centrum, så att det inte på något sätt skulle störa islams anda eller bli en intern fara för den.

2. Ka'bahs förvaltning överfördes till de troende

Ett dekret utfärdades att förvaltningen av Ka'bah — som hade en central ställning i alla Arabiska angelägenheter — skulle tas från mushrikerna och permanent placeras i de troendes händer (vers 12-18). Alla seder och bruk från *shirk* under okunnighetens era skulle med kraft avskaffas; mushrikerna skulle inte ens tillåtas komma nära "Huset" (vers 28). Detta var för att utrota varje spår av *shirk* från det "Hus" som var helgat uteslutande för Allahs dyrkan.

Den onda sedvänjan *nasi'*, genom vilken de brukade manipulera de heliga månaderna under okunnighetens dagar, förbjöds som en handling av *kufir* (vers 37). Detta skulle också tjäna som ett exempel för muslimerna att utrota varje spår av okunnighetens seder från livet i Arabien — och senare från muslimernas liv överallt.

3. Utvidgning av islams inflytande utanför Arabien

För att göra det möjligt för muslimerna att utsträcka islams inflytande utanför Arabien befalldes de att krossa de icke-muslimska makterna med svärd och tvinga dem att acceptera den islamiska statens suveränitet. Eftersom de stora romerska och iranska rikena var de största hindren på vägen var en konflikt med dem oundviklig.

Syftet med *jihad* var inte att tvinga dem att acceptera islam — de var fria att acceptera eller avvisa det — utan att hindra dem från att med tvång påtvinga andra sina avvikelser och framtida generationer. Muslimerna befalldes att tolerera deras villfarelse endast till den grad att de fick frihet att förbli vilseledda om de så önskade, **förutsatt att de betalade jizyah** (vers 29) som ett tecken på deras underkastelse under den islamiska staten.

4. Krossandet av hycklarnas stämplingar

Det tredje viktiga problemet var att krossa hycklarnas stämplingar, som hittills hade tolererats trots deras flagranta brott. Nu när det praktiskt taget inte fanns något yttre tryck på dem, befalldes muslimerna att öppet behandla dem som icke-troende (vers 73).

I enlighet med detta satte den helige Profeten eld på huset tillhörande **Suwailim**, där hycklarna brukade samlas för att rådgöra om hur de skulle avråda folket från att ansluta sig till Tabuk-expeditionen. På samma sätt, vid sin återkomst från Tabuk, befallde han att den "moské" som hade byggts som täckmantel för hycklarnas konspirationer mot de sanna troende skulle rivas och brännas.

5. Förberedelse av muslimerna för global jihad

För att förbereda muslimerna för *jihad* mot hela den icke-muslimska världen var det nödvändigt att bota dem även från den lilla svaghet i tron som de fortfarande led av. Ty det kunde inte finnas någon större intern fara för den islamiska gemenskapen än svag tro — särskilt när den stod inför att ensam engagera sig i en konflikt med hela den icke-muslimska världen.

Det är därför de som hade stannat kvar från Tabuk-expeditionen eller visat minsta försumlighet blev hårt tillrättavisade och betraktades som hycklare om de inte hade en giltig ursäkt för att inte uppfylla denna plikt.

Dessutom gjordes en tydlig deklARATION att **i framtiden skulle den enda måttstocken på en muslims tro vara de ansträngningar han gör för att upphöja Allahs ord och den roll han spelar i konflikten mellan islam och kufr.**

Därför, om någon visar minsta tvekan att offra sitt liv, sin rikedom, sin tid och sina krafter, ska hans tro inte betraktas som genuin (vers 81-96).

Om dessa viktiga punkter hålls i åtanke under studiet av denna sura, kommer det att underlätta förståelsen av dess innehåll.

[KAPITEL 9](#)

«[8. Al-Anfal](#)

[10. Yunus](#)»

- [Rasism ur ett islamiskt perspektiv](#)
- [Den raka vägen](#)
- [Ahl al-Sunnahs ståndpunkt gällande den som begår en stor synd](#)
- [Sättet att Be efter den Utsatta Tiden](#)
- [Bestämmelserna om att be en obligatorisk bön före dess bestämda tid](#)
- [Fudayl ibn 'Iyād om ahl al-Sunnah och ahl al-Bid'ah](#)
- [Botemedlet för den Muslimska Ummah](#)
- [Salafiyah är inte en ny kallelse](#)
- [Den stora massan av muslimer](#)
- [Förklaringen och innebörden av profetens namn](#)